

[Svend Aage Jensen]

Centrum-Demokraterne er helt enige med boligministeren i, at det er nødvendigt at gennemføre den foreslåede lovændring. Det er altid meget uheldigt, når der indsniger sig fejl i en lovtæst, der kan få en uheldig virkning. Vi mener, at når det var åbenbart for enhver, at det naturligvis aldrig havde været hensigten at ophæve beløbsgrænsen for indsætninger på boligopsparingskonti med afgiftsfritagelse til følge mellem den 30. juni 1993 og 1. januar 1994, er en korrektion nødvendig, også selv om det sker med tilbagevirkende kraft. Fejlen er konstateret så tidligt, at ingen tilsyneladende har nået at udnytte hullet i loven, før bankerne blev informeret om denne fejl.

CD støtter lovforslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Der er jo ikke meget andet at sige, end at det er en teknisk fejl, og at den selvfølgelig skal rettes. Selv om man gør sig den største umage, kan der selvfølgelig ske fejl, og det må vi så råde bod på nu.

Lysholm Christensen (KRF):

Nu er det ikke boligsparekontrakterne som sådan, der er til debat i dag. Det kunne ellers være oplagt at sige noget om, at kontrakterne egentlig var en helt god opfindelse, men med det renteniveau, vi har haft i den senere tid, var de jo blevet meget og måske også for fordelagtige.

Der kan fortsat være mange gode grunde til at stimulere opsparingen, men det må vi tage op en anden gang. Her er det et spørgsmål om at få rettet en fejl, og det medvirker vi gerne til.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg er naturligvis glad for, at et bredt flertal vil rette den beklagelige fejl, som opstod.

Jeg vil dog lige gøre den politiske bemærkning til den ordfører – jeg kan ikke huske, om det var Venstres eller De Konservatives – som talte om forbrugsræs, at jeg glæder mig over, at de allerfleste fortsat holder fast ved boligsparekontrakterne. Det synes jeg er klogt og godt, og jeg opfordrer alle til at oprette boligsparekontrakter, for det er fortsat gunstigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af lov om privat byfornyelse. (Almennyttige boligselskaber).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 13/10 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

I forbindelse med behandlingen i juni 1993 af lov om privat byfornyelse, ved hvilken kredsen af ejendomme blev udvidet således, at også private andelsboliger kunne blive omfattet af loven om privat byfornyelse, blev der fra Socialdemokratiets side ytret ønske om, at den almentnyttige boligsektor kom med ind under denne lovgivning. Når jeg dengang på Socialdemokratiets vegne gav udtryk for det ønske, skyldtes det selvfølgelig, dels at man dermed fik mulighed for at skabe en vis form for ligestilling, dels og klart det vigtigste at vi også i den sektor fik mulighed for at få dækket et behov for vedligeholdelses- og forbedringsarbejder.

Ved den måde, som lovforslaget er blevet til på, mener jeg også, at man har tilgodeset det, som jeg tror mange herinde ønsker, nemlig at begynde en forebyggelse af et fremtidigt byfornyelsesbehov derved, at halvtredser- og treserbyggerier har mulighed for at komme med.

Som følge deraf kan jeg i dag udtrykke min glæde over, at boligministeren så hurtigt har efterkommet vores ønske om at give den almentnyttige sektor de samme muligheder for privat byfornyelse, som har været tilfældet for de to andre gruppers vedkommende, og jeg skal derfor på Socialdemokratiets vegne anbefale

[Lissa Mathiasen]

fale forslaget til en forhåbentlig både hurtig og også gerne positiv behandling.

Pernille Sams (KF):

Jeg må starte med at minde boligministeren om, at dette er forligsstof. Vi er vist mange, der husker de lange forhandlinger og den meget store politiske uenighed, der ligger bag den nuværende lovgivning. Den blev bestemt ikke, som den borgerlige regering gerne ville have haft den, og det skyldes netop, at der var tale om et bredt forlig mellem mange partier.

Vi var bundet af dette forlig, da vi var i regering, og det er den nuværende regering naturligvis også. Et forlig bortfalder jo ikke, bare fordi en regering skifter; derfor kan det kun ændres ved enighed, og jeg kan godt afsløre med det samme, at vi ikke er enige, og at vi mener, det er forligsbrud, hvis regeringen tromler dette igennem hen over hovedet på forligspartierne.

Selve ideen med den private byfornyelse er god, men flere af de nuværende regeringspartier sørgede for at få så restriktive betingelser ind i lovgivningen, at den i praksis er så godt som umulig at gennemføre; fiaskoen var således på forhånd ret let at imødesee. Nu misbruger regeringen det så som en undskyldning for at sluse pengene over i de almennyttige kasser, som jo i forvejen modtager milliardstøtte, og det mest urimelige af det hele er, at regeringen oven i købet ikke overfører de restriktive betingelser, der har bremset for investeringerne og boligforbedringerne i den private sektor, på den almennyttige sektor. Det drejer sig først og fremmest om genhusningspligten og kravet om tilslutning fra henholdsvis 75 og 60 pct. af lejerne, så der er ikke tale om ligestilling, som Socialdemokratiets ordfører, fru Lissa Mathiasen, ellers sagde at der var.

Efter regeringens forslag er det afdelingsbestyrelsen, der træffer beslutning om gennemførelse af arbejder og tiltræder den nødvendige lejeforhøjelse i det almennyttige byggeri. Bestutningen skal herefter godkendes på et afdelingsmøde, dvs. at det kun er de lejere, der tilfældigvis bor i det private udlejningsbyggeri, der har krav på den meget stærke beskyttelse. Lejere, der tilfældigvis bor i det almennyttige byggeri, får ikke tilnærmelsesvis samme retsstilling, for mens 75 og 60 pct. af lejerne i den private sektor skal tilslutte sig, er det nok med

et flertal på et afdelingsmøde i den almennyttige sektor, og der stilles ikke engang krav om fremmødet på et sådant afdelingsmøde.

Det er helt urimeligt med en så tilfældig forskelsbehandling, og det er ikke engang slut hermed, for en af de andre bremseklodser har været den genhusning, som lejere i private udlejningsejendomme har krav på, hvis de ikke vil medvirke ved en privat byfornyelse; ikke engang dette krav overføres til lejerne i den almennyttige sektor.

Det er politisk forskelsbehandling, så det klodser. Den helt usaglige forskelsbehandling af de to sektorer vil betyde, at den private byfornyelse vil være lettere at anvende i den almennyttige sektor, men fortsat særdeles vanskelig at anvende i den private sektor. Det er garanteret også regeringens politiske mål, men det er så groft og underlødigt, at det skriger til himlen.

Erik Larsen (V):

Det fremgår tydeligt af lovforslaget, at de forventninger, der har været til den private byfornyelse, ikke er indfriet. Man har kort og godt kunnet konstatere, at de midler, der er sat af, ikke forventes at blive brugt. I den situation har regeringen så valgt at lukke op for de almennyttige boliger og prøve at skabe vækst i byfornyelsen dér.

Jeg synes, at det er beskæmmende, at regeringen på den måde prøver at undgå at erkende, at de restriktioner og bestemmelser, der ligger i loven for så vidt angår private boliger, er så snærende og bindende, at området simpelt hen ikke kan gøre brug af de midler, der var tiltænkt.

Fra Venstres side kan vi under ingen omstændigheder være med til at støtte dette forslag. Vi synes også, at der er tale om brud på et forlig, som er indgået tidligere, og som efter vores opfattelse stadig binder nogle partier.

Jeg må også hæfte mig ved den demokratiske proces eller mangel på samme, som lovforslaget lægger op til i de almennyttige boliger, som tænkes inddraget.

Det er efter min opfattelse groft, at man forestiller sig, at en afdelingsbestyrelse, som jo i realiteten består af meget få lejere, hen over hovedet på et ejendomskompleks' lejere kan gennemføre lejeforhøjelser, som typisk kan komme til at udgøre op til 6.000-7.000 kr. om

[Erik Larsen]

året, nemlig under de 15 pct., som loven opererer med. Det kan man altså bare sådan uden videre vedtage, men når man ser på, hvilke krav man stiller til den private sektor for at kunne gennemføre projekterne, er det faktisk grotesk.

I boligministerens skriftlige fremsættelse opererer man allerede med et ændringsforslag til det lovforslag, som her er fremsat, og det går ud på, at uudlejede og ubeboede ejendomme kan komme ind under denne lov. Det ændringsforslag vil vi fra Venstres side meget gerne støtte boligministeren i, for vi synes, at det er en glimrende ting, som jeg er sikker på vil kunne opfylde mange ønsker i kommunerne, hvor disse boliger står og skriger til omverdenen.

Pernille Frahm (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Pelle Voigt, ikke kan være til stede skal jeg på hans vegne fremføre følgende bemærkninger:

SF er fortsat af den opfattelse, at loven om privat byfornyelse er en politisk dødssejler. Loven burde afskaffes, og de årlige 2,4 mia. kr. anvendes til formål, der skaber reel merbeskæftigelse og reel byfornyelse.

Der er imidlertid ingen grund til at forhindre, at også almennyttige selskaber i de ekstreme tilfælde, hvor nogle ville ønske at udnytte forsøgsordningen, skulle kunne deltage, og derfor støtter SF den foreslåede udvidelse trods vores generelle afstandtagen fra loven.

SF forstår ikke, at ministeren i bemærkningerne til lovforslaget bebuder et ændringsforslag om, at ubeboede og uudlejede beboelseslejemål i den private sektor skal kunne inddrages. Vi tager allerede på nuværende tidspunkt forbehold over for ændringsforslaget, selv om det altså endnu ikke er bekendt i detaljen.

Måske ville det fremme klarheden i folketingsarbejdet, hvis Boligministeriet fremsatte færdige forslag til første behandling i stedet for forslag, der under udvalgsarbejdet skal udbedres ved hjælp af ændringsforslag.

Kim Behnke (FP):

Allerede i øjeblikket foregår der en markant forskelsbehandling i dette land af almennyttige boligselskaber og private udlejere, og det er en forskel, som det opstået efter mange års helt systematisk udsultning og hetz mod den priva-

te udlejningssektor, mens den almennyttige sektor hvert år er blevet tilgodeset med betragtelige milliardbeløb på de årlige finanslove.

Endelig blev der så slået en lille bitte kile ind, i og med at ideen om den private byfornyelse blev fostret. Endelig var det langt om længe muligt at få afsat nogle midler, så den private del af udlejningsmarkedet kunne blive forbedret til glæde for dem, der bor der, og for alle os andre, der skal køre rundt og kigge på ejendommene.

Men hvad sker? Under behandlingen i Folketinget lykkedes det desværre for marxister og andet godfolk at få ødelagt forslaget. Hvad var intentionen? Intentionen var langsigtet, nemlig at man simpelt hen ønskede at lave regelsættet sådan, at det var fuldstændig umuligt at anvende for private. Hvorfor? Fordi man så kunne komme, lige præcis som man gør nu. Det er kløgtigt gjort; strategien har virket. Nu kommer man med korslagte arme og siger: »Hvad sagde vi? Den private udlejningssektor kan ikke, vil ikke, løfte opgaven.«

Ideologisk har man nu opnået to ting, der er fuldstændig i overensstemmelse med taktikken: Man har endnu en gang fået udstillet den private sektor som en, der ikke magter noget som helst, alene af den grund, at man har lavet regelsættet sådan, at det er umuligt for den private sektor at operere. Samtidig har man jo også nogle penge, og de skal selvfølgelig gives til de gode venner i den almennyttige boligsektor, der er klar til at gå i gang med alle projekterne. Så kommer det mest horrible, nemlig at de regler, man har tænkt sig at præsentere den almennyttige boligsektor for, er langt slappere – for nu at bruge det udtryk – end de stramme regler, man forventer at den private skal leve op til.

Rent faktisk synes vi, at det klogeste, man kunne gøre, var at give den private sektor de samme lempelige vilkår, som man nu vil give den almennyttige sektor. Hvis det så viser sig, at der stadig væk ikke kommer gang i den private byfornyelse, så lad os se på det til den tid; men at kalde dette en ligestilling burde simpelt hen indankes for forbrugerombudsmanden. Hvis det var en privat udbyder af en eller anden vare, der tillod sig sådan en fejlagtig varedeklaration, som det er tilfældet her, ville vedkommende øjeblikkeligt blive stoppet i sin markedsføring.

[Klim Behnke]

For os at se er der ikke noget som helst andet at gøre end at afvise dette lovforslag. Det kan ikke bruges til noget som helst andet end til at hæjde yderligere millioner og milliarder af kroner ned i lommen på den i forvejen helt urimeligt subsidierede almennyttige boligsektor. De forslag, der er fremsat om at lempe reglerne, er alle sammen gode og rigtigt set, men lad os bruge dem på den private del, frem for at den almennyttige sektor skal have endnu mere fordelagtige vilkår, end den har i øjeblikket.

For vores vedkommende er konklusionen ganske enkelt den, at boligministeren må gøre sit arbejde om, og hvis Venstre og De Konservative har ret i, at der er nogle forligsbindinger, der også skal tages stilling til, håber vi, at Venstre og De Konservative vil udnytte den ret til at få bremset dette forslag. At boligministeren så også allerede i sin fremsættelsestale stiller ændringsforslag i udsigt, vidner jo om, at den diskussion, vi havde ved det foregående forslag om, at man altså måtte præsentere Folketinget for nogle færdigudarbejdede forslag, har man ikke engang lært mere af, end at dette forslag også bliver fremsat i en ufuldstændig form. Vi kan kun gisne om, hvornår vi så skal have de næste ændringsforslag for at rette op på de yderligere problemer, man skaber.

I Fremskridtspartiet siger vi samlet nej tak til dette lovforslag.

Svend Aage Jensen (CD):

Der er almindelig enighed om, at der ikke er noget større behov for et øget boligbyggeri på nuværende tidspunkt. Efter de udsagn, der er fremkommet i Ølgaardrapporten, må man konkludere, at boligmengden svarer meget godt til behovet. Når talen derimod er om boligstandard, er det en kendsgerning, at det især i hovedstadsområdet er påkrævet at få løst byfornylesopgaver. Det er en bekostelig, men nødvendig opgave, som både har et bolig-socialt sigte og et bygningsbevarende og dermed et bygningskulturelt sigte.

Ved ændring af loven om privat byfornyelse i juni i år blev kredsen af ejendomme, der kunne omfattes af loven, udvidet med private andelsboliger, som ikke har modtaget opførelsesstøtte. Centrum-Demokraterne er enige i, at med det foreliggende lovforslag, som udvider kredsen til også at omfatte andelsboliger, der

er taget i anvendelse for mere end 20 år siden, vil incitamentet til at øge igangsætningen af den private byfornyelse blive større. Det vil fremme både et byfornylesmål og beskæftigelsen, uden at statens bevillingsramme udvides. Ikke mindst det sidste har for os været et afgørende element, hvorfor CD vil støtte lovforslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Ideen med den private byfornyelse var at skabe et alternativ til den tunge, statslige byfornyelse, som vi kender den, ligesom vi også kender udgiftskravene. Vi ved også alle sammen, at det har været svært at finde en model på dette område, men det skal ikke forhindre, at man prøver at få brugt den ramme, der nu er afsat, bedst muligt, sådan at man får beskæftigelsesvirkninger ud af det og først og fremmest får forhindret den forslumning af boligmassen, som vi kan se omkring os, og dermed altså få skabt en mulighed for, at vi ikke havner i den dyre, tunge statslige byfornyelse. Derfor kan vi fra radikal side helt støtte, at vi nu som et nyt skud på stammen også får ældre almennyttigt byggeri ind i billedet; det vil forhindre nogle tyngende udgifter fremover. Vi kan selvfølgelig også både acceptere boligministerens hjemmel og hilse velkommen, at der åbnes mulighed for det ændringsforslag, som boligministeren allerede har berammet i sin fremsættelsestale, og jeg vil i den forbindelse sige, at jeg meget gerne så, at det også var muligt for boligministeren at finde udveje til at få det ombygnings- og dermed altså forbedringsproblem løst, som vedrører omdannelse af erhvervsjendomme til beboelsesejendomme. Der er nogle tekniske problemer, fordi det drejer sig om en anden leje-fastsættelseslovgivning, når vi har med erhvervsjendomme at gøre, men det ville dog være en god ting, hvis nogle af de midler, der er afsat, kunne bruges til genbosætning i bykernerne, fordi erhvervsjendomme blev nyttiggjort til beboelsesformål.

Derudover vil jeg godt knytte et par bemærkninger til det mere politiske, som blev rejst både fra Venstres og ikke mindst fra De Konservatives side. Jeg bemærkede, at fru Pernille Sams brugte udtrykket, at det var en fiasko, som var let at gennemskue. Det er interessant at høre, når man ved, at fru Pernille Sams var medlem af Det Konservative Folkepartis

[Jørgen Estrup]

folketingsgruppe på det tidspunkt, hvor man gennemførte forslaget, og også på det tidspunkt, hvor man ændrede forslaget, fordi det første, man som regeringsparti havde besluttet sig til at gennemføre, overhovedet ikke virkede. Hvis den fiasko var så let at gennemskue, synes jeg, at fru Pernille Sams skulle have gjort det og på det tidspunkt have sagt til boligministeren, at det kunne hendes parti ikke støtte. Det gjorde fru Pernille Sams ikke, og derfor synes jeg, at man fra konservativ side skulle vedkende sig sit ansvar; oven i købet var der under den samme regering et flertal i Folketinget, som ændrede loven for at få den til at virke bedre. Jeg synes, at det er et forsøg på at smyge sig uden om det ansvar, man har som regeringsparti, når man bare påstår, at der er nogle, der har forplumret det, og at man fra konservativ side slet ikke har noget medansvar for det.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg ikke forstår bemærkningerne om, at dette skulle være forligsbrud. Det, der er tale om, er, at loven virker fra 1. januar 1994. Der er et forlig om finansloven for indeværende år, og det bliver holdt. Fra 1. januar må vi så se, om der er indgået et nyt forlig om finansloven, og det vil selvfølgelig også blive holdt, men på nuværende tidspunkt kan vi kun sige, at pr. 1. januar 1994 er regeringspartierne løst fra den forpligtelse, som lå i indeværende års finanslov.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne starte med at pointere, at det ikke er et spørgsmål om finanslovsforlig, men om et forlig om den private byfornyelse, og at det ikke udløber, fordi et finansår udløber.

Vi har et politisk forlig, hvor mange forskellige partier har måttet bøje sig, og vi har hele tiden ment, sagt og aldrig under forhandlingerne lagt skjul på, at det var alt for restriktive muligheder, der blev skabt. Vi har hele tiden sagt, at vi ville have en lavere tilslutningsprocent, og jeg kan huske, at jeg selv sagde under forhandlingerne, at den skulle ned, så det kunne sammenlignes med den almennyttige sektor. Vi har også hele tiden sagt, at vi ikke regnede med, at det ville blive brugt, fordi det var alt for svært, men at vi da kunne give det en chance, fordi det var det længste, vi kunne nå.

Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet har hele tiden trukket den modsatte vej og ville

have endnu snævrere rammer, så det politiske forlig, der blev indgået, var ingen af os vel i virkeligheden særlig glad for, men vi lagde i hvert fald ikke ét sekund skjul på, at vi mente, at det var alt for restriktivt, og jeg husker udmærket godt hr. Jørgen Estrups ihærdige forsøg på at få det gjort endnu mere restriktivt.

Hr. Jørgen Estrup sagde, at det nu var et spørgsmål om at forsøge at få brugt den ramme, der er afsat. Jamen vi kan få brugt den ramme lige så hurtigt, det skal være, i den private sektor, hvis bare Folketingets partier ville være med til at lempe vilkårene, så de bliver, ligesom de er for den almennyttige. Så ville der slet ingen problemer være med at få den brugt, men problemet er jo, at man har lavet så grove vilkår, at det ikke kan lade sig gøre i praksis, og det bruger man så nu som en undskyldning for at kanalisere pengene over i den almennyttige sektor. Det er grov politik, og det har ikke spor med ligestilling at gøre. Hvorfor i alverden ville man ikke være med til at lave ligestillingen, dengang det var muligt?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Så vidt jeg forstår fru Pernille Sams, har Det Konservative Folkeparti været med til at indgå et forlig og påberåber sig nu det forlig, som man afgjort mener er en fiasko, og derfor vil man holde fast i det. Hvis det er indholdet af det, fru Pernille Sams sagde, synes jeg, at det måske burde føre til nogle overvejelser i den konservative folketingsgruppe om, hvad det er for et politisk arbejde, man laver.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg havde ellers valgt ikke at gå ind i denne polemik, for jeg synes egentlig, der er sagt så mange ukorrekte ting, som det nærmest var håbløst at tage fat i, fordi der ikke er nogen ende på det, fru Pernille Sams har været inde på i dag.

Men der var alligevel én ting, jeg synes fortjener at få en lille hilsen med på vejen, og jeg håber, at vi kan få et svar fra fru Pernille Sams. Der blev sagt, at årsagen til, at pengene er svære at få brugt, var, at kravene var for restriktive, og at hvis bare kravene blev mindre restriktive, ville den private sektor med lethed kunne bru-

[Lissa Mathiasen]

ge pengene. Så vil jeg godt spørge fru Pernille Sams, hvor mange projekter der rent faktisk ikke er blevet kørt igennem, fordi man ikke har kunnet skaffe den tilslutning, der skal til. Mig bekendt er der ingen projekter, man af den årsag har måttet lade ligge, men jeg synes egentlig, at fru Pernille Sams skylder såvel Folketinget som folk uden for huset at få det frem, så vi klart ved, hvad det er, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Til hr. Jørgen Estrups noget tynde svar kan jeg da i hvert fald sige, at uanset om det er et forlig, vi er glade for eller ej, var det da os, der kom med ønsket om at lave privat byfornyelse, og selv om der så blev tale om nogle vilkår, som vi syntes var alt for restriktive, var det dog et skridt på vejen til at lave noget for den private sektor. Det bliver altså nu udvandet ved, at pengene med dette forslag i stedet bliver sendt over i den almennyttige sektor.

Men det var da et lille skridt i den rigtige retning, og vi mener også, at ved overhovedet at få det i gang havde vi en chance for at få bevist, at hvis vi nu lempede reglerne lidt, fordi det egentlig sagtens kunne lade sig gøre, så kunne det være, at det kunne komme til at fungere. Derfor mener vi, at det er groft misbrug, når man bare siger, at vi laver lempelige regler for den almennyttige sektor, mens vi opretholder de strenge regler for hele den private sektor.

Men uanset om jeg oprindeligt syntes, at det var et perfekt forlig, eller ej, så er der tale om et forlig, og et forlig kan kun ændres ved enighed – og så er det i og for sig ligegyldigt, hvor glad man er for forliget.

Så spurgte fru Lissa Mathiasen om – ja, jeg fattede ikke helt spørgsmålet – »de restriktive betingelser og krav« har jeg skrevet her. Jeg kan ikke rigtig huske, hvad det var, fru Lissa Mathiasen spurgte om. Nej, fru Lissa Mathiasen må gentage sit spørgsmål, hvis jeg skal svare på det, for jeg kan ikke huske, hvad det var.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg respekterer fru Pernille Sams' stædighed. Altså uanset indholdet af forligene så hol-

der man fast i dem. Det er sådan set konsekvensen. Det indrømmer jeg.

Men jeg synes måske nok, at vi havde et vist krav på også at få en overvejelse af, hvorfor dette her skulle være forligsstof på længere sigt. Hvis man indgår forlig, så gør man det enten for en længere periode, en aftalt periode, og så er det klart, at man holder det i den periode, eller også gør man det, fordi det er nødvendigt at gennemføre de pågældende ting over en vis periode for at give dem en mulighed for at slå igennem. Det kan være rigtig nok.

Men når man så ser, at de ikke slår igennem, kan det dog ikke være meningen, at man skal være bundet til ikke at lave de nødvendige ændringer for at få dem igennem, og hvis man ikke kan blive enige om de nødvendige ændringer, jamen så er der selvfølgelig ikke noget forlig længere. Det mener jeg også man bliver nødt til at erkende fra konservativ side.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Ja, den tanke slår jo én, om noget af fru Pernille Sams' stædighed skyldes hukommelses-svigt.

Det, jeg spurgte fru Pernille Sams om, var den påstand, der lyder, at blot kravene til lejerne blev sat ned i den private sektor svarende til reglerne i den almennyttige sektor, så skulle man nok få brugt pengene. Så er det, jeg tillader mig at stille det spørgsmål til fru Pernille Sams – jeg kender nemlig ikke én sag, der er blevet afvist, fordi man ikke har kunnet få det nødvendige antal beboere til at sige ja – om fru Pernille Sams kender en eneste sag, og hvor mange det drejer sig om, som har været årsag til, at man altså ikke har været i stand til at bruge pengene, sådan som tilfældet rent faktisk er.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Uden at jeg skal komme fru Pernille Sams i forkøbet, så er det jo i den grad manipulation fra fru Lissa Mathiasens side at påstå, at der ikke er kommet nogen sager frem. Jamen fru Lissa Mathiasen må huske på, at der sidder nogle udlejere, som bliver præsenteret for en lovgivning og et regelsæt, og så skal udlejeren

[Kim Behnke]

vurdere, om det kan lade sig gøre, der er genhusningspligten osv. osv. Vi skal senere behandle lovforslag om, hvordan der nu skal udbetales tilskud, for man kan ikke engang få lov til at sætte en vandmåler op i folks ejendom, uden at der bliver ballade ud af det.

Udlejeren ved, hvilke problemer der er, bare der skal lægges en enkelt krone på huslejen, og derfor ligger der jo ikke stabler af ansøgninger, som fru Lissa Mathiasen kan tælle op og gennemgå. Nej, der er simpelt hen tale om, at det her har haft en sådan præventiv virkning, at man helt har afholdt sig fra at sætte projekterne i gang. Det er jo sandheden og ikke fru Lissa Mathiasens forsøg på at tale dette her projekt ud i skoven.

Men jeg forstår godt fru Lissa Mathiasen, for dette her er jo ideologisk hjerteblod. Nu kan man få givet den private sektor et slag ekstra oven i hovedet og bevise, at det er bare nogle torskehoveder – undskyld, det kan man næsten ikke kalde dem, men det er nogle elendige administratorer i den private sektor, men i den almennyttige sektor kan de det hele, og nu skal de nok komme og få brugt pengene.

Det er ideologisk hjerteblod, og så sig dog det i stedet for at forsøge at snakke sig bort i, at der ikke er nogen ansøgninger. Nej, der er ikke nogen ansøgninger, fordi man har lagt et niveau, som ingen overhovedet er i stand til at nå op på.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Hvorfor er det et forlig, spørger hr. Jørgen Estrup. Ja, vi ved vel alle sammen, hvad et politisk forlig er, og derfor er det her også et forlig, og hr. Jørgen Estrup ville have påberåbt sig, at det var et forlig, hvis det stadig væk var os, der var i regering. Nu sidder hr. Jørgen Estrup tilfældigvis med i regeringen, og så kan han lige pludselig ikke længere se, at det er et forlig.

Det er da en underlig ting at sige, at det kun holder, så længe man er enige, for et forlig er jo netop karakteriseret ved, at man ikke kan ændre det, medmindre man er enige.

Men selv hvis hr. Jørgen Estrups filosofi om, at det kun holder, så længe man er enige, havde været rigtig, så er den jo ikke engang afprøvet, for vi er hverken blevet indkaldt til forhandling eller noget som helst, så regeringen

har ikke engang forsøgt at lade være med at lave forligsbrud her. Den har ikke engang forsøgt at rette sig efter den tradition, vi ellers har i Folketinget om at respektere et forlig som et forlig. Og det kan da ikke være selve det, at der har været sommerferie, der har gjort, at der lige pludselig ikke er tale om et forlig længere.

Det skal da ikke være nogen hemmelighed, at når vi holder fast i det, er det ikke, fordi vi mener, at der er de store perspektiver i det, for det har visse partier, bl.a. hr. Jørgen Estrups, jo sørget for at der ikke er, men vi holder fast i det, fordi vi vil forhindre noget, der er værre. Og dette her er meget værre.

Fru Lissa Mathiasens sidste spørgsmål har hr. Kim Behnke allerede givet et godt svar på, men jeg vil også give en anden vinkel på det. Fru Lissa Mathiasen spørger: Hvis vi nu ned sætter kravene til den private sektor, hvordan kan jeg så vide, at vi så får brugt pengene? Hvordan kan fru Lissa Mathiasen dog vide, at vi ikke får brugt pengene? Hun har jo ikke engang villet være med til at forsøge at give den private sektor samme mulighed, som man nu med ét slag giver den almennyttige sektor, endda uden at give den private sektor det samtidigt. Man holder fast i det enormt stærke krav til den private sektor og lader det flyde fuldstændig i den almennyttige sektor på nogle helt anderledes lempelige vilkår.

Jeg vil godt sige, at hvis man sidder som privat udlejer og får at vide, at der er total genhusningspligt for alle, der ikke har lyst til at være med, og der i øvrigt er krav om 75 pct.s lejertilslutning, er der mange, der står af på forhånd, fordi de siger: Det er fuldstændig umuligt. Men jeg har mødt mange, som har sagt, at de ville være interesseret i privat byfornyelse, hvis det ellers kunne lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Der er masser af situationer, hvor jeg absolut ikke vil sige, at det ikke kan kaldes ideologisk hjerteblod fra Socialdemokratiets side, men jeg vil nok tillade mig at mene, at hr. Kim Behnke skyder noget ved siden af ved at komme med den påstand, at lige nøjagtig loven om privat byfornyelse skulle være ideologisk hjerteblod fra vores side. Jeg tror, det vil være klogt – og jeg vil anbefale hr. Kim Behnke det – at læse, hvad der er gået forud for behandlin-

[Lissa Mathiasen]

gen her i dag. Så tror jeg også, at hr. Kim Behnke vil erfare, at det ikke ligefrem er ideologisk hjerteblod, der har flydt fra vores side.

Så skal jeg kun som den eneste kommentar til fru Pernille Sams sige, at det er jo en meget sædvanlig situation – lidt for sædvanlig, lidt for normal – at der slynges en påstand ud fra fru Pernille Sams' side om, at hvis blot tingene så sådan og sådan ud, så ville det helt klart være noget helt andet i forhold til den private sektor. Det er nok en gang en påstand uden nogen form for dokumentation, og det synes jeg egentlig ikke man kan tillade sig herinde.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne starte med at berolige fru Pernille Sams. Den del, som Det Konservative Folkeparti, Venstre og flere andre partier var med til at lave, og som fru Pernille Sams så pænt kaldte en fiasko, vil vi ikke ændre. Det kan vi berolige fru Pernille Sams med. Det står fast.

Det, vi derimod siger, er, at når vi har penge, som vi ikke kan bruge, er vi også villige til at acceptere, at vi i den periode, hvor de penge er bevilget, må leve med det, hvis der er nogen, der blokerer. Den periode udløber pr. 1. januar 1994, og jeg tror ikke, at nogen kan fastholde, at det vil være forligningsbrud at beslutte, at de penge, som frigøres pr. 1. januar 1994, bliver brugt på anden måde, så længe der ikke foreligger et nyt finanslovsforlig.

Og i det omfang, regeringen måtte ønske at beslutte, at de penge skulle bruges til noget, som man kalder privat byfornyelse inden for den almennyttige sektor, er der – jeg havde nær brugt et stærkt ord – ikke nogen, der kan forhindre regeringen i at gøre det.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Fru Pernille Sams for den sidste korte bemærkning, før vi går tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil håbe, det alligevel ikke bliver den sidste, for min sidste korte bemærkning er et spørgsmål.

Jeg vil gerne spørge både hr. Jørgen Estrup og fru Lissa Mathiasen: Hvad har Det Radikale Venstre eller Socialdemokratiet imod, at lejerne i de to boligformer får lige vilkår, får lige beskyttelse? Hvad er det, der gør, at en lejer, der bor i en privat udlejningsejendom, skal have meget, meget højere lejerbeskyttelse end en lejer, der bor i en almennyttig udlejningsejendom, hvor lejen og alt muligt andet jo ofte er højere?

Hvad er det dog for nogle mekanismer, der gør, at der skal være så stor forskel? Alle lejere bor i en lejlighed, og de opfatter det da ikke som den store forskel, om de bor i det ene eller det andet byggeri. Ja, de, der bor almennyttigt, har dyrere husleje end de andre, men det er sådan set også den eneste forskel, de opfatter.

Hvorfor i alverden vil de to partier ikke være med til at skabe lige vilkår for de to boligsektorer og så se, om det virker eller ej? Det kan da godt være, at der er nogle, der siger, at vi jo bare kan påstå, at det kommer til at virke; men andre partier vil jo ikke engang være med til at give det en chance, så vi kan få bevist, at det virker.

Man kan sagtens fra Socialdemokratiets og fru Lissa Mathiasens side sige, at det ikke virker, for det kan vi ikke bevise at det gør, men Socialdemokratiet vil jo ikke være med til at lave beviset. Bare lav lige vilkår for de to sektorer, så kan vi hurtigt få at se, at det virker. Socialdemokratiet bremser jo for, at der skulle ske ligebehandling, og dermed for, at det skulle kunne bevises, at de private meget gerne vil gøre det her. Det er jo Socialdemokratiet, der bremser, det er da bestemt ikke os.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er næsten for godt til, at det kan være sandt, hvis det virkelig er rigtigt, at vi har fået det ud af debatten i dag, at jeg må tolke fru Pernille Sams derhen, at det faktisk fra konservativ side nu er accepteret, at man godt vil skabe lige vilkår for lejerne i henholdsvis den almennyttige sektor og den private udlejningssektor.

Vi vil overordentlig gerne – det har vi faktisk kæmpet for i mange år – have en ligestilling af de to grupper lejere, og hvis jeg må opfatte det på den måde, at fru Pernille Sams nu er enig i det, og at man er parat til at give lejerne i den

[Lissa Mathiasen]

private udlejningsmasse samme demokratiske vilkår, som de har i den almennyttige sektor, så hellere i dag end i morgen fra vores side. Det skal ikke fra vores side skorte på nogen form for vilje, og jeg håber sandelig, at det lykkes inden længe. Det er lækkert, hvis fru Pernille Sams hermed har givet tilslutning til det.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Ja, det skal så blive den sidste. Jeg vil bare spørge fru Lissa Mathiasen, om fru Lissa Mathiasens store ønske om ligestilling af de to sektorer også betyder, at vi nu skal indføre omkostningsbestemt leje i den private sektor, sådan at huslejerne kan blive lige så høje som i den almennyttige sektor.

Betyder fru Lissa Mathiasens udgydelser her også, at Socialdemokratiet går med på ideen om at ændre det lovforslag, man lige har fremsat, og skabe lige vilkår for de to sektorer, sådan at den private udlejningssektor får chance for at bruge den private byfornyelse ved almindeligt flertal blandt lejerne og uden genhusningspligt? Er det sådan, man skal forstå fru Lissa Mathiasens udsagn om, at Socialdemokratiet nu godt vil gå ind for ligestilling?

Lysholm Christensen (KRF):

Lov om privat byfornyelse er blevet ændret flere gange, og det er jo, fordi den ikke helt har fået den effekt, som man havde forudset fra begyndelsen af. Vi må erkende, at det har været lidt vanskeligere at få sat skub i udnyttelsen af loven.

Det er jo ellers et udmærket initiativ med den private byfornyelse som alternativ til den statslige byfornyelse, og nu er der heldigvis tegn på, at der løses lidt op. Det er i hvert fald positivt, at de involverede organisationer er med på tanken og støtter dette lovforslag og dets intentioner.

Her står vi så med nogle midler, som vi ikke helt kan få brugt inden for lovens rammer, og der foreslås derfor en udvidelse, således at ejendomme ejet af almennyttige boligselskaber også bliver omfattet af loven, ejendomme, som er taget i brug for mere end 20 år siden. Det synes vi er en udmærket idé, og vi kan støtte lovforslaget.

Der er jo nok at gå i gang med, for behovet er der. Der er mange ejendomme, som trænger

til en kærlig hånd. Det er fornuftigt at få dem renoveret, forebygge forfald og dermed hindre fremtidige meget kostbare byfornyelsesprojekter. Og så er der jo ikke at forglemme en beskæftigelsesmæssig effekt i det, og vi trænger til at få sat endnu flere i gang; det kan dette projekt også medvirke til.

Økonomisk kan det også holdes inden for den afstukne ramme, og det synes vi er udmærket. Det er altså ikke et forslag, som koster yderligere penge. Der er al mulig grund til at ønske, at dette lovforslag sætter gang i nogle nye renoveringsarbejder.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg er meget optaget af, at loven om privat byfornyelse kommer til at fungere. Jeg tror også, at vi vil opleve, at den kommer til at fungere bedre.

Jeg har med interesse læst det store interview, der er i Politiken i dag af en repræsentant for grundejernes og en repræsentant for lejernes organisation, hvor de netop taler om den nye konsulentordning, som vi er blevet enige om skal etableres. Begge parter vil nu satse på, at vi her får en tillidskabende foranstaltning, for det er det, jeg tror der først og fremmest er brug for, for at vi kan få gang i den private byfornyelse, der bygger på konsensus-tænkning. Derfor tror jeg, at det initiativ vil være meget værdifuldt for at få de intentioner opfyldt, som ligger bag loven om privat byfornyelse.

Jeg tror også, at det at udvide anvendelsesområdet for den private byfornyelse til også at omfatte ubeboede og uudlejede beboelseslejemål i private udlejningsejendomme er et godt initiativ. Jeg bemærkede, at Venstres ordfører tilsluttede sig, og jeg vil også gå ud fra, at fru Pernille Sams vil være tilhænger af det initiativ.

Jeg vil også gerne her bekræfte, at jeg – som hr. Jørgen Estrup spurgte om – også vil se på den situation, hvor erhvervsbyggeri bliver omdannet til beboelse. Det vil jeg være meget optaget af om jeg kan finde en tilfredsstillende løsning på. Det synes jeg også vil være godt for at få udvidet anvendelsen af den private byfornyelse.

Vi må også være klar over, at den private byfornyelse er billigere end den offentlige byfornyelse. Derfor må det da være i alles inter-

[Bollgministeren]

esse, at vi får gang i den private byfornyelse så bredt som overhovedet muligt, for vi er jo alle interesseret i, hvilken type boliger det end gælder, at de er i en så godt vedligeholdt stand som muligt; det tillader jeg mig da at gå ud fra. Og specielt i en situation med alt for stor ledighed må det jo være oplagt, at vi så bredt som overhovedet muligt, hvilken ejerform det end måtte være, ser på, hvordan vi kan få vedligeholdt og fornyet de forskellige boliger så godt som muligt.

Det er for mig ikke udtryk for nogen forbrugsfest; det er udtryk for en ansvarlig økonomisk holdning. Det er mit udgangspunkt for at sige: Kan vi så finde nogle yderligere lejligheder, som det vil være værdifuldt at få forbedret? Og der gjorde vi så det for et halvt år siden, at vi inddrog de private andelsboligforeninger ud fra den samme tankegang, at vi har nogle ressourcer, vi har noget ledig arbejdskraft, og vi har nogle behov – altså sørger vi for, at det går op i en højere enhed.

Desuden har vi nogle almennyttige boligselskaber, der er, skal vi sige noget yngre end jeg selv, som trænger til byfornyelse, og hvor det samfundsmæssigt, over for de mennesker, som bor dér, og ud fra en beskæftigelsesvinkel må være klogt, at vi får sat en byfornyelse i gang.

Så siger ikke mindst fru Pernille Sams, at her er tale om forligsbrud. Dertil vil jeg gerne sige, at denne regering ikke ønsker at bryde indgåede forlig, men er der nu tale om et forligsbrud? Jeg må sige, at det kommer lidt bag på mig, og jeg har prøvet på at filosofere lidt over det.

Lad os nu forestille os, at jeg i stedet for at lave et ændringsforslag til en bestående lov var kommet med en helt ny lov, som skulle træde i kraft den 1. januar 1994, og at vi fastsatte en tilsagnsramme i 1994 på f.eks. 700 mio. kr. eller et andet beløb – det kunne skrues lidt forskelligt sammen. Vi har også en tilsagnsramme for 1995, og så lod vi loven om privat byfornyelse fortsætte som hidtil.

Lad os så sige, at man brugte en tredjedel af den samlede ramme, så der skete en besparelse på en finanslov, som der ikke er finanslovsforlig om. Jamen så må det være klart, at de uudnyttede midler bliver ført tilbage til finansloven, og så kunne det jo næsten komme til at passe på kroner og øre, at de uudnyttede midler ved den private byfornyelse finansierede det nye,

selvstændige lovforslag. Sådan kunne man da godt skruer det sammen. Når principperne bliver videreført og der er midler til rådighed for den private byfornyelse og vi oven i købet ønsker at udvide den, så ubeboede og uudnyttede beboelseslejemål også bliver inddraget, har jeg faktisk svært ved at se, at der er tale om et forligsbrud.

Der bliver ikke stoppet for den private byfornyelse i den oprindelige udformning. Der er jo netop også ved de bemyndigelser, der er givet til mig, skabt sikkerhed for, at der er penge til, at alle de ønsker, der måtte komme i den private udlejningsmasse, bliver opfyldt og vel at mærke, at der bliver skabt nye muligheder. Jeg går ud fra, at det, jeg bebuder i ændringsforslaget, bliver opfattet som et ønske om at udvide bredt ud fra det overordnede princip, at vi må forbedre vore boliger, når der er behov for det, og at vi bruger ledig arbejdskraft til at foretage de forbedringer.

Derfor er jeg overrasket over påstanden om, at der skulle være tale om et forligsbrud, når ændringsforslaget skal træde i kraft den 1. januar 1994, hvor der ikke foreligger et finanslovsforlig. Jeg kunne forstå det, hvis det gjaldt for 1993, hvor der foreligger et finanslovsforlig, men det kommer virkelig som en overraskelse for mig, at man kan argumentere, som man har gjort, når det gælder for 1994. Dér mener jeg at jeg har leveret et modargument, hvor man kunne konstruere det anderledes, men hvor det blev helt det samme i praksis.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Når jeg tænker tilbage på foråret, så indkaldte boligministeren mig som repræsentant for Det Konservative Folkeparti og en anden som repræsentant for Venstre til forhandlinger om inddragelse af andelsboligerne i denne lovgivning. Og det gjorde boligministeren jo ikke, fordi boligministeren på det tidspunkt var afhængig af os for at få sit forslag igennem. Boligministeren kunne i princippet bare have ændret lovgivningen dengang, hvis der ikke var tale om et forlig, uden overhovedet at spørge os. Men vi blev indkaldt til forhandlinger, og vi fandt ud af, hvad vi også gerne ville gå med til, og det hele var i orden. Derfor lavede vi en ændring af det oprindelige forlig; det lavede vi lige inden sommerferien. Derfor kan jeg over-

[Pernille Sams]

hovedet ikke forstå, hvad det er, der skulle gøre, at efter at der har været sommerferie, er der ikke længere tale om noget forlig.

Den anden ting, som jeg ikke forstår at boligministeren berørte – og det vil jeg gerne spørge om – er, hvorfor der skal være så store forskelle, at denne ordning nu kun kan bruges i den ene sektor og ikke i den anden sektor? Hvorfor gik boligministeren slet ikke ind på at forklare os, hvorfor der skal være de store forskelle? Hvorfor kan man ikke lave en ligestilling af de to sektorer?

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg skal gerne gentage, hvad jeg sagde for et øjeblik siden: Der var en aftale om finanslov 1993, og i det øjeblik man har en aftale om en bestemt ramme og man ønsker en ændret mulighed for at udnytte denne ramme, så opfatter jeg det som en del af finanslovaftalen, og det var baggrunden for, at jeg indkaldte de partier, som stod bag finanslovaftalen, til forhandling om ændringen.

Her er der tale om et nyt finansår, hvor der ikke er nogen aftale, men det, der ligger i loven om privat byfornyelse, bliver stadig opretholdt, og jeg kommer også med et ændringsforslag, som betyder en udvidelse.

Men efter det sidste, fru Pernille Sams sagde med hensyn til afstemningsregler osv., så synes jeg da, at vi skal tage en drøftelse, når der kommer forhandlinger i Boligudvalget. Fru Pernille Sams er da velkommen til at gå ind i drøftelser. Lad os meget gerne tage en forhandling også om 1994, hvor man kan lave en ny aftale. Det ser jeg meget gerne. Jeg prøvede bare på at begrunde forskellen på 1993 og 1994, som for mig har været, at der var en aftale om en finanslovudmøntning.

Jeg har ikke foreslået ændring af reglerne for det, der foreligger for 1993, 1994 og 1995, nemlig vilkårene for den private byfornyelse, men der kommer en udvidelse af anvendelsesområdet – og jeg forstår da, at fru Pernille Sams ikke er uenig i den – nemlig med de ubenyttede ejendomme.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

For god ordens skyld vil jeg bare endnu en gang sige, at jeg ikke betragter det her som et finanslovforlig, jeg betragter det som et forlig

om privat byfornyelse, som vi indgik under mange og lange og svære og trange forhandlinger i Boligministeriet for et par år siden, og som vi under mange og lange og trange forhandlinger ændrede. Jeg er helt overbevist om, at hvis den borgerlige regering stadig havde siddet, så var der flere af partierne her, der havde sagt, at der var tale om forlig. Og det kan man altså ikke ændre, bare fordi man selv kommer i regering, eller fordi der har været sommerferie.

Jeg forstod så boligministerens afsluttende bemærkninger en lille smule åbnende på den måde, at boligministeren siger, at vi kan tage en forhandling i Boligudvalget; så det kan være, at der er en åbning for at få mere lige vilkår. Kunne jeg forstå boligministerens åbning på den måde, at vi kan se frem til, at vi i Boligudvalgets forhandlinger kan opnå en eller anden form for større ligestilling mellem de to sektorer?

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg sagde, at der sker et udvalgsarbejde, og det mener jeg selvfølgelig altid er reelt, når man går ind i et udvalgsarbejde. Jeg lægger faktisk op til ændringer i form af et ændringsforslag, som jeg har sagt et par gange, om ubeboede og uudlejede beboelseslejemål, hvor hr. Jørgen Estrup også spurgte efter nærmere regler, men jeg vil også meget gerne føre drøftelser med fru Pernille Sams og andre om, hvordan vi får de ting udmøntet. Det tror jeg da også fru Pernille Sams vil have en interesse i. Hvis der er andre ønsker, som fru Pernille Sams måtte fremføre, ja, så vi er da optaget af, hvordan vi kan få denne lov til at virke så godt som muligt.

Det er jo netop den konstruktive vinkel, som hr. Jørgen Estrup nævnte, hvor hr. Jørgen Estrup fremkom med et ønske ud over det, som var bebudet. Jeg har bebudet udvidelse med ubeboede og uudlejede beboelseslejemål. Så siger hr. Jørgen Estrup: Jamen der er faktisk også noget, der hedder erhverv.

Det er ud fra det vældig kloge synspunkt, at vi har ledig arbejdskraft, vi har nogle ressourcer, og vi har nogle behov. Fru Pernille Sams er meget velkommen til at gå ind i en dialog på samme måde, og så lytter vi da selvfølgelig til hinandens synspunkter, og så må vi se, hvad konklusionen måtte blive.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Fru Pernille Sams har ordet for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Ja, så kunne jeg forstå, at boligministeren trak alle sine små åbninger til sig igen: Jeg var velkommen til at gå ind i forhandlinger, kunne jeg høre, men jeg kunne godt regne med ikke at få noget ud af det.

Regeringen vil ikke være med til en ligestilling. Man fastholder en grov forskelsbehandling, og det, som vi kan forhandle om, er den udvidelse, som boligministeren allerede har annonceret at han kommer med med de uudlejede beboelser. Den er vi da udmærket tilfreds med; den har vi foreslået flere gange, så den er vi da glad for er med, men hvis det er det, vi kan forhandle om – det, som boligministeren allerede har skrevet i sin fremsættelsestale vil komme – så er der jo ikke mange åbninger i det.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg er da ked af, hvis fru Pernille Sams ikke opfatter det som en åbning. Lad os nu drøfte tingene, så kan vi se, hvad der måtte blive åbenbart. Hvis vi gør det ud fra den målsætning, at vi gerne vil forbedre så mange lejligheder som overhovedet muligt og bruge de ressourcer, vi har, og samtidig få ledige i arbejde, så synes jeg, vi skal føre mange drøftelser. Det kan ske, der kan komme nye tanker frem. Jeg er meget åben.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 24:

Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til forbedringsarbejder m.v. i helårsboliger og fritidsboliger. (Tilskud til målere, klubværelser, nedsættelse af gennemførelsesfristen).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 13/10 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Else Marie Mortensen (S):

Sidste gang vi behandlede denne lov, gav jeg udtryk for på Socialdemokratiets vegne, at vi betragter lovgivningen om statstilskud til boligforbedringer som en succes.

Det er vi stadig væk overbevist om er rigtigt. Sidste gang gav vi ministeren bemyndigelse til at yde tilskud til visse fredede bygninger og til § 8 a-institutioner, og vi udvidede rammen for tilskud for 1993. Vi gav også tilsagn om en udvidelse af positivlisten til de bygningsnære arbejder.

Når vi understreger, at vi fortsat er af den overbevisning, at der er tale om god og ordentlig lovgivning, der har den effekt, vi ønsker, er det, fordi vi mener, der er sat en lang række aktiviteter i gang, som reelt har betydet noget for såvel beskæftigelsen i håndværksfagene som for overlevelsen af især mindre selvstændige erhvervsvirksomheder.

Det lovforslag, vi behandler i dag, drejer sig både om nogle praktisk-administrative tilretninger og forenklinger og nogle egentlige ændringer af indholdet i loven. Nu, da tilskudsordningen er en permanent ordning, er det en logisk konsekvens at erstatte tilskudsrammen på et antal kroner i lovteksten med et beløb, der fastsættes på de årlige bevillingslove.

Det foreslås også, at tidsfristen for at anvende et bevilget tilskud ændres fra at være 9 måneder til at være 6 måneder. Det skulle give et bedre overblik over, hvordan økonomien reelt ser ud, efterhånden som et år skrider frem. Det er en kendt sag for os alle sammen, at der har været meget luft imellem de støttebeløb, der er givet tilsagn om, og de beløb, der reelt udbetales.